

Net, naar han sagde, at den ærede Minister ikke har sagt os, hvorledes man betragter dets Forslag; man har kun sagt, at man ikke vilde modstætte sig det, men at man vilde afvente at høre, hvad Landstinget vilde sige derom. Saaledes forholder Sagen sig altsaa logisk. Den ærede Ministers Udtalelse om, at man var tvungen til at fremkomme med Noget i Stedet for det Lovforslag, som var forfattet, har jo allerede faaet Tilsvær fra Finantsudvalgets Formand. Jeg maa protestere imod, at der her eller noget andet Sted med Rette kan bruges Ordet „tvungen“ over for, hvad jeg er med til at foretage, og da jeg var med blandt Forslagsstillerne, er dette ogsaa over for mig en Udtalelse, som jeg bestemt maa afvise som aldeles uberettiget. Endelig kom den ærede Minister ogsaa med den mærkelige Udtalelse, „at sætte Landstinget Stolen for Døren“. Det er mærkeligt, hvorledes man kan sætte sig ind i en vis Løstegang, som man ikke kan komme ud af igjen, uagtet alle Vedkommende baade skriftlig og mundtlig, hundrede og atter hundrede Gange bede om Bevis for, at noget Saadant er kommet til Stede, og uagtet man ikke kan paavise Noget som helst, som kan bevise, at det er fremkommet. Den ærede Minister holdt sig i Begyndelsen til den ærede Ordfører, men han kom efterhaanden til at tale om „de Rerver“, altsaa om Flexallet, hvoriblandt jeg antager, at han medindbefatter mig. Jeg har ikke paa noget Sted — og jeg gad set den, som kan modbevise, hvad jeg her siger — paa nogen Maade ved nogen som helst Udtalelse givet Noget Ret til at sige, at der bag ved min politiske Opreden ligger Noget, som skulde gaa ud paa, at Ministeriet skulde sætte Landstinget Stolen for Døren. Jeg maa protestere imod, at noget Saadant siges, og jeg skal ikke blive fjed af at protestere derimod, saa længe som man desuagtet vedbliver at sige det, uden at kunne godtgjøre Rigtigheden deraf. Naar Ministeriet tror, at det er saa vigtigt, at det bliver, saa er det jo en gammel Sætning, som Monrad en Gang har udtalt her, at det er saa naturligt, at et Ministerium tror, at ingen Anden kan gjøre det saa godt som det selv, og at det derfor siger: Da Ingen kan gjøre det saa godt som vi, ville vi blive. Dette var sandt den Gang, og det er ogsaa sandt nu, og det viser sig jo med hver Dag, at selv dette Ministerium, som dog udretter saa saare Lidt, ogsaa kan mene om sig selv: Der er Ingen, der kan gjøre det saa godt som vi.

Finantsministeren: Jeg tror, at Enhver, som hender mig, er fuldkommen overbevist om, at jeg ikke mener det, som det ærede Medlem antydede, men jeg skal blive mit Forsæt tro, og ikke gaa videre ind paa slige Ytringer. Derimod maa jeg endnu en Gang falde det ærede Thing til Byrde i Anledning af nogle Bemærkninger, som ere fremkomne, og da navnlig med Hensyn til

nogle Ytringer, som fremkom fra det ærede Medlem, som nu fatte sig. Det ærede Medlem kom ind paa et Omraade, som jeg ellers ikke skulde have udtalt mig om under denne Forhandling, fordi det forekommer mig at ligge Finantslovforslaget meget fjernt. Mange af de Betragtninger, hvormed den ærede Ordfører aabnede sit sidste Foredrag, kunne naturligvis knyttes til Finantsloven — thi hvad kan ikke knyttes dertil — men der var dog Noget deraf, som forekom mig at ligge Finantsloven saa fjernt, nemlig Spørgsmaalet om Embedsforvaltningen i det Hele. Jeg vil dog tillade mig lige over for det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds at minde om, at den Antydning, som han fremkom med, efter min Mening paa ingen Maade holder Stik. Jeg siger nemlig til den Antydning, at en væsentlig Formindsfælse ud over, hvad der allerede har fundet Sted i det hele Personale af Embeds- og Bestillingsmænd skulde kunne opnaas ved en yderligere Henviisning af offentlige Anliggender til de stedlige kommunale Styrelser. Vi kunne jo her kun tale om Sagen i Almindelighed, det kunde ikke falde mig ind at sige absolut Nei til, at der ikke kunde findes et eller andet Punkt, hvorpaa man kunde indlade sig i den Retning, men naar Sagen tages i Almindelighed, tror jeg, at Erfaring har lært, at den antydede Nei ikke med Held vil kunne betrædes. Jeg tror nemlig, at det er en Kjendsgjerning, at det Arbejde, som allerede efter den nuværende Lovgivning er lagt paa de kommunale Myndigheder, er saa stort, at dersom det yderligere forøges, der megen Fare for, at den hele kommunale Selvførelse vil lide et væsentligt Knæk. Man vil da nemlig vistnok enten komme til at føle sig overbebyrdet, eller Spørgsmaal vil fremkomme om Lønninger for Formændene f. Ex. i Sogneraadene, og der vil da foreligge Spørgsmaal om en hel Række af nye lønede Bestillingsmænd, medens det netop skulde være Kjønnen i den hele kommunale Virksomhed, at den var ikke lønnet, frivillig, en paa Medborgernes Tillid baseret Styrelse af de offentlige Anliggender, som ikke lønnes med Pengevederlag. Jeg tror ikke, at de Rerver, som leve omkring paa Landet, skulle kunne modstige, at mange Steder søle Formændene for Sogneraadene allerede trykkes af de Forretninger, som hvile paa dem; dersom altsaa der var Spørgsmaal om en betydelig Udvidelse af Forretningerne paa det kommunale Omraade, turde det vel hælde, man spændte Buen i den Retning for stramt. Dertil kommer, at det ikke er vilkaarligt, hvilke Sager der er hos Staten, og hvilke hos Kommunerne. I det Mindste efter de europæiske Begreber, som nu ere raadende, er der visse Forretninger, som efter deres Natur ere Statsvirksomhed, saaledes at de ikke ret egne sig til at kunne overføres paa Kommunerne, uden at Kommunerforstanderne igjen komme i en betænkelig Afhængighed af Centralmyndigheden, fordi